

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้กำหนดจุดประสงค์ให้นักเรียนมีพัฒนาการและทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน สามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีนิสัยรักการอ่านมีความรู้ความเข้าใจ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย นอกจากนี้หลักสูตรยังกำหนดให้วิชาภาษาไทยอยู่ในกลุ่มทักษะ ซึ่งเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ เพื่อใช้ในการแสวงหาความรู้ ความเปลี่ยนแปลง รวมทั้งการประกอบอาชีพ ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาไทยจึงมีความสำคัญกับผู้เรียนทุกคน (กรมวิชาการ, 2534, หน้า 8 - 10) แต่การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยที่ผ่านมายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังจะเห็นได้จากรายงานการประเมินผลการใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) โดยการประเมินคุณภาพนักเรียนของกรมวิชาการพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจซึ่งเกิดจากปัญหา การจัดการเรียนการสอนของครูและนักเรียนขาดทักษะการใช้ภาษาไทย (กรมวิชาการ, 2538, หน้า 101) และผลการวิจัยของ อรุณณี สายเสมา (2536, หน้า 4) ได้กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาไทยว่ามีปัญหาหลายด้านเช่นกัน ได้แก่ ปัญหาด้านภาษาถิ่นของนักเรียนที่เรียน ขาดสื่ออุปกรณ์ และตัวครู เช่น ครูไม่เข้าใจแนวการสอน ครูไม่ชอบวิชาภาษาไทย ครูจัดกิจกรรมไม่เหมาะสมกับเด็ก จากปัญหาดังกล่าวจึงได้พยายามคิดหาวิธีแก้ปัญหา และการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยแบบต่าง ๆ เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นวิธีการสอนหนึ่งที่ได้นำมาทดลองสอน และผลจากการทดลองพบว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวัดกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยพบว่า วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นวิธีการสอนที่มีผลต่อการเรียนการสอน ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนมากที่สุดวิธีหนึ่ง (กรมวิชาการ, 2538, หน้า 94 - 95) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ ที่กล่าวว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีเป้าหมายหลักให้เรียนรู้ได้รู้จักเทคนิคกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทางภาษา เช่น การฟัง การพูด การอ่าน และการ

เขียน มีเจตคติในการใช้ภาษาในทางบวก เช่น รักการอ่าน รักการเขียน เข้าใจความรู้สึกรักคิดจาก การสื่อความหมายทางภาษา พร้อมทั้งมีความรู้สึกรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือ เกื้อกูลกัน การรู้จักประชาธิปไตยและมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2534 อ้างถึงใน สมชาย กระจ่ายศรี, 2536, หน้า 3) จากผลการศึกษา การวิจัยต่าง ๆ ทำให้ มั่นใจว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา สามารถแก้ปัญหา ทำให้นักเรียนมีทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนดีขึ้น ในปีการศึกษา 2530 สำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ ได้ทดลองใช้การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ในชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ในพื้นที่ที่มีปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย และได้ขยายการจัดการเรียน การสอนแบบนี้ต่อมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งปีการศึกษา 2540 สำนักงานคณะกรรมการการประถม ศึกษาแห่งชาติมีนโยบายปฏิรูปการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อสนองนโยบายการปฏิรูป ดังกล่าว จึงนำกระบวนการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามาใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครบทุกห้องเรียนทั่วประเทศ และต่อเนื่องในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ใน ปีการศึกษา 2541

การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้น การให้ปัจจัยนำเข้าและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้รับ ประสบการณ์ตรง ในการใช้ภาษาทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างต่อเนื่อง เน้นการบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่ องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการเรียน และการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมาย ในการนำรูปแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวัน (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2540, หน้า 54) ซึ่งการจัดกิจกรรมการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง
2. นักเรียนเล่าเรื่องกลับ
3. ครูและนักเรียนร่วมกันเขียนเรื่อง
4. ทำหนังสือเล่มใหญ่
5. ฝึกทักษะทางภาษา

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้ นักเรียนฟังนั้น มีจุดมุ่งหมาย ให้นักเรียนเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่อง กิจกรรมในขั้นนี้ ครูเป็นผู้อ่านเรื่องให้นักเรียนฟังโดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องอย่างมีชีวิตชีวาเพื่อเร้า ความสนใจ ไม่ใช่อ่านตามตัวหนังสือไปเรื่อย ๆ ซึ่งอาจแสดงท่าทางประกอบการอ่านก็ได้

แต่ไม่ต้องขยายความในขณะที่อ่าน การอ่านเชิงเล่าเรื่องต้องเล่าให้จบในคราวเดียวกัน และให้นักเรียนช่วยกันสรุปและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยกระตุ้นด้วยคำถาม หรือให้รูปภาพประกอบเพื่อให้นักเรียนคิดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ เน้นการใช้ประสบการณ์เดิมในชั้นนี้นักเรียนจะเริ่มพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับความหมายของคำ สำหรับคำที่เป็นคำนามธรรมและคำอธิบายเป็นภาษาไทยง่าย ๆ ไม่ได้ ครูอาจอธิบายเป็นภาษาถิ่นได้ ชั้นนี้เป็นขั้นเตรียมความพร้อม การฟังพูดเน้นการฝึกสมาธิ การฟังเพื่อจับใจความเรื่องที่ฟัง การเคลื่อนสายตาจากซ้ายไปขวาจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความเพลิดเพลิน และได้รับการเพิ่มพูนทักษะและประสบการณ์ทางภาษาจากการฟัง (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2540, หน้า 7)

จากรายงานการประเมินโครงการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยแบบ

มุ่งประสบการณ์ภาษาของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542, หน้า 1-30) ซึ่งพบว่า ในระดับพฤติกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานั้น แม้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะอยู่ในระดับที่น่าพอใจระดับหนึ่ง แต่การปฏิบัติของครูยังไม่อยู่ในระดับที่น่าพอใจ และยังได้กล่าวถึงปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 ที่พบว่า ครูจับหนังสือยังไม่ถูก ครูขาดทักษะการเล่าเรื่อง จึงเล่าเรื่องอย่างไม่มีชีวิตชีวาทำให้ไม่น่าสนใจ ครูบางคนเล่าเรื่องเร็วเกินไปนักเรียนตามเรื่องไม่ทัน การใช้น้ำเสียงของครูไม่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และหนังสือที่ใช้ในการสอนมีขนาดเล็ก งานวิจัยของ จิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2540, หน้า 115) กล่าวถึงปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 ว่ามีปัญหาในการจัดกิจกรรมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสนทนา การแสดงความคิดเห็น การสนทนาเกี่ยวกับภาพในหนังสือ และการอ่านเชิงเล่าเรื่องอย่างมีชีวิตชีวา

จากงานวิจัยดังกล่าว ทำให้ทราบว่า การจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง มีปัญหาแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ปัญหาที่เกี่ยวกับครู ครูขาดทักษะในการเล่าเรื่อง ทำให้การเล่าเรื่องไม่น่าสนใจ โดยครูจะอ่านให้นักเรียนฟัง ไม่ได้อ่านเชิงเล่าเรื่องอย่างมีชีวิตชีวา ไม่ได้อ่านออกเสียงที่มีลักษณะการอ่านคล้ายเสียงพูด แสดงอารมณ์ ความรู้สึก ตามบทบาทของตัวละคร เหตุการณ์ในเรื่อง ไม่น่าสนใจหนักเบา การใช้ น้ำเสียงของครูไม่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง ทำให้การเล่าเรื่องของครูไม่มีชีวิตชีวาไม่น่าสนใจไม่เกิดความสนใจของนักเรียน ครูบางคนเล่าเรื่องเร็วเกินไปนักเรียนตามเรื่องไม่ทัน จากปัญหาดังกล่าวทำให้นักเรียนไม่ตั้งใจฟัง ไม่สามารถจดจำเรื่องได้

2. ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียน นักเรียนขาดทักษะในการฟัง ไม่ตั้งใจฟัง และนักเรียนมีความพร้อมในการเรียนแตกต่างกัน บางคนสามารถจดจำและเข้าใจเรื่องได้เร็ว บางคนเรียนรู้ได้ช้าเป็นปัญหาสำหรับครูผู้สอนที่ต้องเล่าเรื่องซ้ำ จนนักเรียนสามารถจดจำเรื่องได้

3. ปัญหาเกี่ยวกับสื่อการสอน หนังสือของกระทรวงศึกษาธิการที่ใช้ในการเรียนการสอนมีขนาดไม่ใหญ่นัก ไม่เหมาะกับนักเรียนที่มีจำนวนมาก ๆ (20 คนขึ้นไป) จะทำให้นักเรียนมองไม่เห็นตัวหนังสือโดยทั่วกัน

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจทำการวิจัยเพื่อศึกษาวิธีปรับปรุงการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง โดยใช้โปรแกรมนำเสนอโดยคอมพิวเตอร์ เพราะคอมพิวเตอร์เป็นสื่อการสอนที่มีศักยภาพสูงเป็นมัลติมีเดีย (multimedia) คือเป็นสื่อที่สามารถนำเสนอหลายรูปแบบ เช่นตัวอักษร ข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ภาพจากวีดิทัศน์ เสียงดนตรีประกอบ เพื่อสร้างบรรยากาศสมจริงและน่าสนใจ (ชนิษฐา ชานนท์, 2532, หน้า 8) และกิดานันท์ มลิทองกล่าวว่า คอมพิวเตอร์เป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ ที่มีลักษณะพิเศษที่สามารถเอื้ออำนวยในการเรียนการสอนและการบริหารงานให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น คอมพิวเตอร์จะช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากการเรียนด้วยคอมพิวเตอร์นั้นเป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่ (กิดานันท์ มลิทอง, 2540, หน้า 240) จากความสามารถของคอมพิวเตอร์ดังกล่าว เราสามารถใช้โปรแกรมนำเสนอเรื่องโดยคอมพิวเตอร์ในลักษณะเป็นภาพนิ่ง มีสีสันสวยงาม และสามารถบันทึกเสียงผู้ที่มีความสามารถในการอ่านเชิงเล่าเรื่อง จะทำให้การเล่าเรื่องสนุกสนาน มีชีวิตชีวา มีความน่าสนใจ อีกทั้งยังสามารถทำตัวหนังสือคาราโอเกะคือการกวาดสีดำตัวอักษรให้ตรงกับเสียงบรรยาย เป็นการชี้นำสายตาในการอ่านเพื่อฝึกการกวาดสายตาในการอ่านอีกด้วย ซึ่งคาดว่าจะแก้ปัญหาในการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 โดยครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังกับการใช้โปรแกรมนำเสนอโดยคอมพิวเตอร์
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับคุณภาพพฤติกรรมของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 โดยครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังกับการใช้โปรแกรมนำเสนอโดยคอมพิวเตอร์

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 โดยการใช้โปรแกรมนำเสนอโดยคอมพิวเตอร์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 โดยครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง
2. ระดับคุณภาพพฤติกรรมของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 โดยการใช้โปรแกรมนำเสนอโดยคอมพิวเตอร์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 โดยครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

เป็นแนวทางการผลิตโปรแกรมนำเสนอโดยคอมพิวเตอร์ เพื่อใช้ในการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 และเป็นการช่วยเหลือครูผู้สอนที่ไม่ถนัดในการเล่าเรื่อง ทำให้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ในชั้นที่ 1 มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยทดลองสอนวิชาภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 โดยครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟังกับการใช้โปรแกรมนำเสนอโดยคอมพิวเตอร์

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการทดลอง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 โรงเรียนอนุบาลปราจีนบุรี อำเภอเมืองปราจีนบุรี จังหวัดปราจีนบุรี จำนวน 6 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 288 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ใช้นักเรียนจำนวน 60 คน จากการสุ่มตัวอย่างประชากร โดยใช้การสุ่มแบบกลุ่มสองขั้นตอน (two-stage cluster sampling) ได้กลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวน 30 คน
3. เนื้อหาที่ใช้ในการสอน เป็นหนังสือที่ประกอบการสอนวิชาภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ ไปทะเล ถนนสีขาว และลูกอ๊อดหาแม่ ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ใช้เวลาในการสอนเรื่องละ 3 คาบ คาบละ 20 นาที
4. ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ ขั้นที่ 1 แบ่งเป็น

4.1.1 การใช้โปรแกรมนำเสนอโดยคอมพิวเตอร์

4.1.2 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

4.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับคุณภาพพฤติกรรมของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ขั้นที่ 1

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 1 หมายถึง การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่ใช้กับนักเรียนระดับปฐมวัยถึงระดับประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ซึ่งมีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังเรื่องง่าย ๆ ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเข้าใจ สามารถจำสัญลักษณ์ของคำ และเข้าใจความหมายของคำในประโยคต่าง ๆ ตามความคิดเห็นของตนเองได้ โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้

- 1.1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง
- 1.2 นักเรียนเล่าเรื่องกลับ
- 1.3 ครูและนักเรียนร่วมกันเขียนเรื่อง
- 1.4 ทำหนังสือเล่มใหญ่
- 1.5 ฝึกทักษะทางภาษา

2. การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ขั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง หมายถึง ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง และให้ดูภาพประกอบจากหนังสือ โดยครูเป็นผู้ถือหนังสือและเปิดไปพร้อม ๆ กับการเล่าเรื่อง โดยใช้เทคนิคการอ่านเชิงเล่าเรื่องอย่างมีชีวิตชีวาเพื่อสร้างความสนใจ เน้นน้ำเสียงหนักเบาตามบทสนทนาของตัวละคร ให้อารมณ์ตามเรื่อง เช่น ตื่นเต้น โศกเศร้า ชื่นชมยินดี

3. การสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ขั้นที่ 1 การใช้โปรแกรมนำเสนอโดยคอมพิวเตอร์ หมายถึง การใช้โปรแกรมนำเสนอเรื่องโดยคอมพิวเตอร์ ส่งภาพผ่านจอโทรทัศน์ขนาด 25 นิ้ว ในห้องปฏิบัติการทางภาษา โดยนำเสนอในลักษณะเป็นภาพนิ่ง มีเสียงบรรยาย และมีตัวหนังสือแบบคาราโอเกะ (ตัวหนังสือกวาดสี ตรงกับเสียงบรรยาย)

4. การอ่านเชิงเล่าเรื่อง หมายถึง การอ่านออกเสียงที่มีลักษณะการอ่านคล้ายเสียงพูดแสดงอารมณ์ ความรู้สึก ตามบทบาทของตัวละคร เหตุการณ์ในเรื่อง หรือลักษณะของเนื้อความ

5. ห้องปฏิบัติการทางภาษา หมายถึง ห้องสำหรับจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่มีการนำเสนอด้วยภาพและเสียงระบบสื่อประสม (multimedia) หรือเป็นแหล่งความรู้ที่ให้บริการได้ทั้งภาพและเสียง ด้วยระบบสื่อประสมสามารถให้บริการเป็นรายบุคคล หรือเป็นกลุ่ม สามารถใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มประสบการณ์และวิชาต่าง ๆ ทุกระดับ ประกอบด้วย คุรุภัณฑ์และอุปกรณ์อื่น ๆ เช่น คอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เครื่องเล่นเทป เครื่องเล่นวีดิทัศน์ โทรทัศน์ ชุดเครื่องเสียง ชุดหูฟัง

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ทดสอบจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ภายหลังการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง

7. แบบสังเกตพฤติกรรม หมายถึง แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในระหว่างการเรียนรู้ภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ชั้นที่ 1 ครูอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง พฤติกรรมที่ประเมินมีดังนี้

- 7.1 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้
- 7.2 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้
- 7.3 มีความเพลิดเพลินในการฟัง
- 7.4 ปฏิบัติตนในการฟังและพูด
- 7.5 ตั้งใจฟัง และกวาดสายตาตามตัวหนังสือ

8. ระดับคุณภาพพฤติกรรม หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนขณะปฏิบัติกิจกรรมในการเรียนการสอนวัดได้จากแบบสังเกตพฤติกรรม ซึ่งแบ่งระดับคุณภาพเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ดี พอใช้ และต้องปรับปรุง